

Arrest

**nr. 93 504 van 13 december 2012
in de zaak RvV 101 415 / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 4 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende samen met haar echtgenoot en hun twee kinderen op 19 april 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 31 mei 2012 t.a.v. verzoekster en haar echtgenoot beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste op 11 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) zowel ten aanzien van verzoekster als ten aanzien van haar echtgenoot en hun kinderen.

1.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde bij arresten nrs. 88 674 en 88 673 van 28 september 2012 eveneens verzoekster en haar echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De in punt 1.3. bedoelde beslissing die getroffen werd t.a.v. verzoekster vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…) Op 31/05/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 18/04/2012 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. (...)”

1.5. Op 4 juli 2012 diende de echtgenoot van verzoekster een afzonderlijk schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing die hem aanbelangt, dat verworpen werd bij arrest nr. 93 505 van 13 december 2012.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Voor zover het beroep ingediend wordt door verzoekster in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar twee minderjarige kinderen, acht de Raad het beroep onontvankelijk. Uit geen enkel stuk blijkt dat enkel zij gemachtigd is om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van haar kinderen in onderhavig beroep.

2.2. Te dezen moet rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, § 1, tweede lid, en §2, van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht :

“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”. § 2. Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft.

Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet”.

2.3. De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. C.E. 18 septembre 2006, n° 162.503; C.E. 4 décembre 2006, n° 165.512; C.E. 9 mars 2009, n° 191.171). Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat ingesteld wordt tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun kinderen, tenzij in casu verzoekster aantoont dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, quod non.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekster werpt een enig middel op *“genomen uit de schending van artikels 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de kennelijke beoordelingsfout, de schending van het algemene beginsel van goed beheer en evenredigheid evenals de schending van artikel 7 lid 1 ste 1° van de wet van 15 december 1980, evenals de schending van artikel 75 §2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Voor zover:

Aangezien een bevel om het grondgebied te verlaten aan mijn verzoekster bekendgemaakt werd, door voor te wenden dat een beslissing van weigering van de status van vluchteling en weigering van de status van de subsidiaire bescherming op datum van 31 mei 2012 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gewezen werd;

Dat betrokkene zich in het geval bepaald bij artikel 7, lid 1 ste, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zou bevinden: «Betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Inderdaad, betrokkene zou niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig visum» ;

Dat het aan mijn verzoekster bevolen werd om het grondgebied binnen dertig dagen te verlaten;

Terwijl :

Aangezien mijn verzoekster een asiel aanvraag op het grondgebied heeft ingediend en een attest haar werd afgeleverd bij toepassing van artikels 71/4, 73 of 79 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd o.a. door de Koninklijke Besluiten van 28 januari 1988, 19 mei 1993, 11 december 1996, 3 februari 2005 en 27 april 2007 ;

Dat mijn verzoekster een asiel aanvraag heeft ingediend in overeenstemming met artikels 50 en 51 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Dat artikel 75 § 1 ste van het Koninklijke Besluit van 8 oktober 1981 bepaalt «Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een asielaanvraag heeft ingediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt» "

Dat mijn verzoekster niet betwist dat, door een beslissing genomen op 31 mei 2012, het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van erkenning van de status van vluchteling evenals van weigering van de status van de subsidiaire erkenning tegen haar nam;

Aangezien een beroep met volle rechtsmacht echter op datum van 25 juni 2012 tegen die beslissing voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd ingediend;

Aangezien dat beroep een opschortend karakter heeft en maakt het verblijf van mijn verzoekster op het grondgebied van België wettelijk totdat over het onderzoek van haar asielaanvraag definitief is beschikt;

Aangezien artikel 52/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt « Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11 of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. »;

Dat in casu, naar aanleiding van het indienen van een opschortend beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, mijn verzoekster niet in onregelmatig verblijf op het grondgebied van België is, vermits haar attest van immatriculatie verlengd werd om haar verblijf te dekken, totdat over het ingediend beroep met volle rechtsmacht definitief is beschikt;

Dat het op zijn minst vreemd is om een bevel om het grondgebied te verlaten aan een asielzoeker te betekenen, terwijl hij in wettelijk verblijf op het grondgebied van België is, naar aanleiding van het indienen van een opschortend beroep voor Uw Hoge rechtcollege;

Dat het al geoordeeld werd dat alle administratieve akten op juiste, relevante en toelaatbare redenen moeten berusten en dat de verplichting tot formele motivering opgelegd door de wettelijke bepalingen voorzien in de middelen als doel heeft om betrokkene in kennis te stellen van de redenen in feite en in

rechte op welke basis de beslissing genomen werd, o.a. om de bestemming van de beslissing toe te laten om de redenen te kennen waarop die gegrond is, zonder dat de overheid echter gehouden is tot het expliciteren van de beweeggronden van die redenen (zie in die zin: R.v.St., 29/11/2001, n° 101.283 en R.v.St., 13/07/2001, n° 97.866-R.v.St., 14/02/2008, n° 7.33) ;

Aangezien daarna een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op basis van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 een politiemaatregel is, waarbij de administratieve overheid enkel een toestand betroffen door die bepaling vaststelt om de gevolgen hiervan in rechte te trekken;

Dat het bijgevolg in geen geval gaat om een beslissing inzake enig recht tot het verblijf, met als gevolg dat de vaststelling van één van de toestanden betroffen door artikel 7 enkel voldoet om die geldig in feite en in rechte te motiveren, zonder dat de administratieve overheid gehouden is tot het verschaffen van andere motieven in verband met omstandigheden buiten die vaststelling;

Dat betreffende de verplichtingen tot motivatie van de administratieve overheid tegenover de bepalingen vermeld in de middelen, de Raad de mogelijkheid heeft gehad om ook te herinneren dat de motivering van de beslissing die betrokkene toelaat om de redenen te kennen die ertoe geleid hebben voldoende is en dat de overheid de verplichting niet heeft om de beweegredenen van die redenen te expliciteren (zie, o.a., R.v.St., arrest 70.132 van 9/12/1997; R.v.St., arrest 87.874 van 15/06/2000) ;

Aangezien er in casu dienst vastgesteld te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten bekendgemaakt aan mijn verzoekster gegrond is op een helemaal onjuist postulaat, namelijk het feit dat haar asielpcedure afgerond zou zijn en dat ze in onregelmatig verblijf op het grondgebied van België zou zijn, zodat dat akte niet geldig is gemotiveerd;

Dat in overeenstemming met artikel 75 §1er van het Koninklijk Besluit dd. 8 oktober 1981, mijn verzoekster thans in het bezit is van een attest van immatriculatie dat verlengd is, teneinde zijn verblijf te dekken totdat over het ingediende beroep met volle rechtsmacht definitief is beschikt;

Dat er bijgevolg een schending is van de bepalingen vermeld in de middelen, hetgeen de nietigverklaring rechtvaardigt van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan mijn verzoekster door de gemachtigde door de Staatssecretaris aan het Migratie en Asielbeleid bekendgemaakt werd;”.

3.2. Voor zover verzoekster de schending opwerpt van het “algemene beginsel van goed beheer” verklaart de Raad het middel onontvankelijk, aangezien de Raad een dergelijk beginsel niet bekend is en verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten wat het beginsel behelst en hoe het geschonden werd door de bestreden beslissing. Verzoekster kan voorts niet dienstig verwijzen naar de schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aangezien de bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat. (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.4. Kernbetoog van verzoekster is dat, gelet op het bij de Raad ingestelde beroep tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing, haar attest van immatriculatie verlengd werd en dat zij derhalve niet op onregelmatige wijze in het Rijk verblijft, waardoor haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht verstrekt worden.

3.5. Zoals verzoekster terecht stelt in haar verzoekschrift, vindt de bestreden beslissing haar grondslag in artikel 52/3, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11 of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

In casu wordt er verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.(...) 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; (...)” en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.

3.6. Conform het gestelde in artikel 52/3, §1, eerste lid, juncto artikel 75, §2, van het Vreemdelingenbesluit werd verzoeksters attest van immatriculatie ingetrokken nadat de in punt 1.2. bedoelde beslissing getroffen werd. Zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota blijkt uit het administratief dossier immers dat er op 11 juni 2012 aan de burgemeester van de gemeente waar verzoekster verbleef, een schrijven gericht werd, waarin gesteld werd dat verzoeksters attest van immatriculatie diende te worden ingetrokken gelet op de in punt 1.2. bedoelde beslissing. Tevens werd de opdracht gegeven om haar een document conform het model van bijlage 35 af te leveren indien er een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou worden ingediend tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.7. Verzoekster kan derhalve niet dienstig betogen dat zij nadat de in punt 1.2. bedoelde beslissing getroffen was, nog regelmatig in het Rijk verbleef met een attest van immatriculatie conform het gestelde in artikel 75, §1, van het Vreemdelingenbesluit, minstens toont zij niet aan dat het anders verlopen is dan hierboven beschreven. Verder kan verzoekster aan gebeurtenissen die zich afspelen na het treffen van de bestreden beslissing, namelijk het indienen van een beroep “in volle rechtsmacht” bij de Raad tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing op 28 juni 2012 en het verkrijgen van een bijlage 35, geen argument ontleenen om te stellen dat de bestreden beslissing onwettig zou zijn. Voorts dient de Raad vast te stellen dat verzoekster de vaststelling in de bestreden beslissing niet betwist dat zij “het

land binnen(kwam) op 18/04/2012 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden”.

3.8. Het gegeven dat verzoekster een opschortend beroep indiende tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing heeft als gevolg dat de bestreden beslissing niet kan uitgevoerd worden totdat over dit beroep beschikt is conform het gestelde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet. Het maakt niet dat de daarin opgenomen vaststellingen komen te vervallen. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota wordt in deze optiek een bijlage 35 uitgereikt aan de vreemdeling. Dit is een bijzonder verblijfsdocument dat op grond van artikel 111 van het Vreemdelingenbesluit wordt verstrekt. Het dekt het verblijf van de betrokken vreemdeling en wordt desgevallend verlengd totdat de Raad zich uitspreekt over het beroep dat ingesteld werd tegen de beslissing getroffen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zo is gelet op het in punt 1.4. bedoelde arrest van de Raad de bestreden beslissing uitvoerbaar geworden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.9. Volledigheidshalve, voor zover verzoekster in punt III van haar verzoekschrift nog de schending opwerpt van artikel 3 EVRM, dient de Raad op te merken dat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA